

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 114

гр. Варна, 15.02.2024 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в закрито заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Георги Йовчев

Членове: Николина П. Дамянова
Даниела Ил. Писарова

като разгледа докладваното от Даниела Ил. Писарова Въззивно търговско дело № 20243001000059 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е с правно основание чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба на СПЕДСТРОЙ ЕООД**, чрез адв.М. Б. срещу решение №498/16.11.2023г., постановено по т.дело №869/2021г. по описа на ВОС, ТО. Претендира се отмяна на решението на ВОС в осъдителната му част.

С обжалваното решение съдът е уважил частично предявеният от СУ Св.Климент Охридски срещу СПЕДСТРОЙ ЕООД, иск за осъждане на ответното дружество да заплати на ищеца сумата 67 093.99 лева, част от предявени 75 541.57 лева /след намаляване размера на иска от 140 014.02 лева/, представляващи сбор от извършени плащания от ищеца по развален Договор за възлагане на обществена поръчка с предмет: Благоустройство и паркоустройство на студентския лагер в университетска ботаническа градина СМР №80.09-300/08.12.2014г., ведно със законната лихва върху уважената главница, считано от предявяване на иска на 18.12.2021г. до окончателното изплащане.

Твърди се, че постановеното решение е неправилно и незаконосъобразно като погрешните правни изводи на съда произтичат от погрешно възприемане съдържанието на правоотношението, вкл. срока за изпълнение задълженията на страните/начало и край/, виновната страна по договора, а оттам и неправилно приложение на института на погасителната давност.

Въззивникът твърди, че при ясно определени в договора срокове в цит. спорна клауза от договора – чл.2, съдът е приел, че е налице неяснота на уговорките относно началото и края на срока и е тълкувал същите съгласно чл.20 ЗЗД. Сочи се, че съобразно тези уговорки съдът е следвало да извлече недвусмислената воля на страните, че: договорът влиза в сила на 08.12.2014г. с подписването му и има краен срок за изпълнение 30.04.2015г., а работата по договора е открита с подписването на протокола от 06.01.2015г.; срокът за изпълнение на договора, считано от 06.01.2015г. е 112 дни и изтича именно на 30.04.2015г. Съдът не е извършил систематично тълкуване на тези уговорки и е приложил грешен срок за изпълнение като механично е сумирал отделните междинни срокове до 224 дни. Изводите на съда, че срокът за изпълнение е изтекъл на 29.04.2019г. е неправилен. Вместо да

възприеме ясната воля на страните, съдът погрешно тълкувал клаузата на чл.2 и чл.8 от договора досежно срока за изпълнение.

Поддържа се, че независимо от това, ищецът е заплатил дължимия по договора аванс с огромна забава от 1335 дни, на което съдът не е придал правно значение. Сочи, че авансът не е бил заплатен от възложителя, вкл. в рамките на срока на договора, т.е. до 30.04.2015г., а едва през септември 2018г.; че ищецът не е приел работата и не е съхранил изработеното. Въззивникът поддържа, че обектът е бил предаден на 06.01.2015г., издадена е била фактура за извършване на дължимото авансово плащане – фактура от 03.02.2015г. Счита, че съдът не е анализирал коя е виновната страна, а това е следвало да се направи след преценка в кой момент е било дължимо от ищеца авансовото плащане по договора. Поддържа, че доколкото изпълнителят не е получил авансовото плащане до края на срока на договора на 30.04.2015г., то той не е бил длъжен да изпълнява договора. В тази връзка въззивникът сочи, че ищецът – възложител по договора не е бил изправна страна. Пропускът на съда да обсъди това релевантно обстоятелство е повлияло на крайните правни изводи и противоречи на уговорките в договора. Въззивникът поддържа довод, че единствено изправната страна има право да развали договора, а ищецът не е установил собствената си добросъвестност. Твърди се, че съдът напълно неоснователно възприел друг период на изпълнение на договора, игнорирайки изцяло всички действия на страните отпреди 2018г. Поради това и погрешно приел за неоснователно направеното от ответника възражение за погасяване на иска по давност към 2021г. Поддържа се, че срокът за предявяване на иска по чл.55 ЗЗД е започнал да тече от възникване изискуемостта на задължението по договора, което въззивникът счита, че е най-късно към м.09.2015г., т.е. към м.09.2020г. е било погасено правото на ищеца да претендира връщане на даденото по договора. Поддържа се, че съдът не е обсъдил довода, че в случая развалянето няма обратно действие както че не се дължи връщане на всичко платено по него в размер на 140 014.02 лева, а следва да бъде заплатена стойността на извършените работи. Сочи, че съдът не е изложил мотиви относно това дали договорът следва да бъде развален или прекратен.

В срока по чл.263 ГПК е постъпило становище на СУ Св.Климент Охридски, София, чрез адв.З. О., с което се оспорва основателността на въззивната жалба. Поддържа се твърдение, че срокът за изпълнение на договора с произтичащите от това правни последици, е започнал да тече, считано от петия ден на авансовото плащане, извършено на 13.09.18г., т.е. на 18.09.2018г. Счита, че поради противоречието във волята на страните, съдът правилно е тълкувал клаузите от договора, свързани с определяне на сроковете за изпълнение. Счита за неоснователни доводите, че ищецът е неизправна страна по договора, поради което е нямал право да развали договора. Счита, че искът не е погасен по давност до упражненото от ищеца изявление за разваляне на договора с връчване на предизвестията на Спедстрой ЕООД на 09.11.2021г. Поддържа, че макар закъсняло, плащането на аванса на 13.09.2018г., е било прието от ответното дружество и последното е започнало да изпълнява договора. Твърди, че към 09.11.2021г. ищецът е бил изправна страна, за разлика от Спедстрой ЕООД, което е дало основание за развалянето на договора поради виновното му неизпълнение на изпълнителя. Неизпълнението на договора се твърди в обем от поне 76% от общата работа. Поддържа се, че договорът няма продължително действие, а е развален с обратна сила като всяка страна дължи връщане на даденото по него. Претендира се недопустимост на направените с въззивната жалба доказателствени искания, които са могли да бъдат направени пред първата инстанция. Претендира се отхвърляне на жалбата ведно с присъждане разноските за въззивното производство.

Съдът намира постъпилата въззивна жалба на ответното дружество за редовна и производството по нея – за допустимо. Жалбата е подадена от надлежна страна, в срока за обжалване и уточнена като насочена срещу обжалваема част на решението.

Направените с жалбата доказателствени искания за приобщаване към доказателствата

по делото на фактура №73/03.02.2015г. и известие за доставяне както и кредитно известие от 31.07.2015г., съдът намира за недопустими, тъй като са могли и е следвало да бъдат представени още пред първа инстанция. Съгласно чл.266, ал.1 ГПК, във въззивното производство страните не могат да представят доказателства, които са могли да посочат и представят пред първата инстанция. Освен това, относно значението на издадената фактура за авансово плащане не е налице спор, тъй като ищецът сам твърди, че е извършил първото /авансово/ плащане по договора на 13.09.2018г. От друга страна, не са налице и основанията за събиране на доказателството съгласно чл.266, ал.3 ГПК, тъй като въззивникът не релевира оплакване за допуснати от първата инстанция процесуални нарушения. Поради изложеното, доказателствените искания във въззивната жалба следва да бъдат оставени без уважение.

Съобразно изложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ въззивна жалба на СПЕДСТРОЙ ЕООД, чрез адв.М. Б. срещу решение №498/16.11.2023г., постановено по т.дело №869/2021г. по описа на ВОС, ТО, в осъдителната му част, с която съдът е уважил предявеният от СУ Св.Климент Охридски срещу СПЕДСТРОЙ ЕООД иск за осъждане на ответното дружество да заплати на ищеца сумата от **67 093.99 лева**, част от предявени 75 541.57 лева, представляващи сбор от извършени плащания от ищеца по развален договор за СМР №80.09-300/08.12.2014г., поради уважено *възражение за прихващане* на Спедстрой ООД, включващо извършените по разваления договор, дейности, ведно със законната лихва върху уважената главница, считано от предявяване на иска на 18.12.2021г. до окончателното изплащане.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането във въззивната жалба за приобщаване на фактура от 2015г. и кредитно известие към фактурата, приложени с въззивната жалба.

НАСРОЧВА производството по в.т.дело №59/2024г. на ВнАС за **06.03.2024г. от 14.30 часа**. **ДА СЕ УВЕДОМЯТ СТРАНИТЕ:** въззивникът чрез адв.М.Б., а насрещната страна - чрез адв.Зл.О..

УКАЗВА на страните, че следва най-късно до приключване на последното заседание по делото, **ДА ПРЕДСТАВЯТ** списък на разноските (чл.80 ГПК).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____